

‘Ογδὴ τοῦτο τοῦ μηνὸς
λαοὺ μεγάλο γερονός.
κι’ ἡ Ρωμοσύνη φάνηκε πᾶς θέλει να θυμώσῃ
καί’ σ’ τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως σάν Ἐδᾶ να σιμώσῃ.
‘Ογδὴ τοῦτο τοῦ μηνὸς καὶ χάλιαστα καὶ βάρτα...
ὁ Πῶπ ἰβήγηκε’ σ’ τὰ Ψαρρὰ κι’ ὁ Σίμος εἰς τὴν Ἀρτα.

Ἐπανάστασις καινούριζα,
κι’ ἄς βαροῦμε τὰ σαντούριζα
κι’ ἄς βαροῦμε τὰ βιολιά...
ζήτω καὶ τὸ Βασιλεῖα.

Εἶπε τῶν ἔχθρων μας ἔλυν να τοὺς δῶσ’ ἡ μοῦλα κλάτσους,
κι’ ἔλα μόνοι καὶ μετ’ ἄλλων
νὰ δεχθόμεν τὸν Τρικκάλων
γεωργοὺς πληρεξουσίους, Κουκουλέτσους καὶ Κοτρότσους.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρὰ Φαουλίη, δέξου δὴ τρεῖς γιανκάδες
καὶ πᾶμα νὰ θρηνησομε τοὺς δύο τοελιγκάδες.

**Παράστασις μεγάλη
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη.**

Ἦπὸ σιὰν ἀμφιλαφῆ
πευκῶνων μυρωδάτων
δρὸ τοελιγκάδες ἀδελφοί
λίνα τὰ βᾶσανά των.

Ἦπὸ σιὰν παρηγόρον ὀλοκρασίης πεύκης
μὲ μαρμαρίνα γελιὰ
δρῶσονται δρὸ φίλοι,
Κάστωρ καὶ Πολυθεύκη,
κι’ ὁ μὲν φορεῖ ρεπουμπλικὰ κι’ ὁ δὲ φορεῖ καστόρι,
καὶ παραστέκουν γύρω των θλιμμένοι πευκοφόροι.

Ράλ. — Πᾶς δὲν ἔβαλα Κορδόνι, πᾶς δὲν ἔβαλες Ἐλγά;
τί μας ἔλας, Κόντε Τζωρτζή, ν’ ἀρονθοῦμας τὰ καλγά;
Τί τὸν ἔθελα τὸν πεύκο, Θεοτόκη μου, κι’ ἔγω;
ἀμὲν δὲν ἔβαλα’ σ’ τὴν κάλην μὰ πατάτα κι’ ἐν αἰγῶ;

Κόν. — Τί τὸν ἔθελα τὸν πεύκο, Μήτωρ μου ρεπουμπλικάνο;
ἔτσι κι’ ἐτοῖο λάδα κάνω,
κι’ ἔπρεπε γιὰ σύμβολό μου ν’ ἐχω πάντα τὴν ἔλγά...
μὲ τὸ πεύκο φαναλιμένα πᾶβαιμα κακὴ δουλειά.

Ράλ. — Ἐχάθησαν τὰλλα δένδρα, λεύκαις, πλατάνοι, μηλιάς,
καὶ δουλιάμας τὸν πεύκο γιὰ νὰ πάθωμα δουλειάζεις;
Τί τὸν ἔθελμας τὴν πεύκο; τί τὸν ἐθυλάμας;
τώρα, Κόντε Θεοτόκη, νίψου κι’ ἀποτάγαμα.

Κόν. — Ἄν ἄλλο δένδρο βάζαμα ξανθὸ ρεπουμπλικάνο,
δὲν θὰ τὴν πᾶβαινα κι’ ἔγω μ’ αὐτὸν τὸν Ζαβιτόνο.
Ὁ Ζαβιτόνος μ’ ἐπαγε, μ’ ἐπόσιμα χολαίς...
Ράλ. — Χρῶσό μου, μὴν πικραίνωμα χρυσοῦλι μου, μὴν κλαίς.

Κόν. — Ἄν ἄλλο δένδρο βάζαμα
τώρα δὲν θὰ ρεμβάζαμα
οὐ τούτους τοὺς πευκῶνας
οἱ δρὸ μας κατὰ νόμας.

Ράλ. — Αὐτὸς ὁ κύριος λαὸς δὲν εἶναι σὰ καλὰ τοῦ...
καλλιτέρ’ ἀραπόσταρο νᾶδαξ τοῦ γαλάτου.

Ἦτοις μὲ τοῦτο νᾶβγαῖνον ἔικοι μας περισσότεροί
καὶ λαϊκοὶ ἤγυθεροί.

Κόν. — Ἦ σικὰ τοῦ Ζαβιτόνο, ἔξογια μου, μὲ φοβερίζε...
ἀχλαῖτες ὁ παληροπαῖκος ἦταν συμφορὰ γιὰ μᾶς,
κι’ ἔταν ἀδρα Ἐφρητίς οἱ πευκῶνας φιδουρή
ἐνθυμῶ τὰς τελευταίας τῶν ἐρώτων μας σιγμάς.

(Ἐνθ’ οὐταῖα λέγουν ἀκούεται νὰ φάλη
μὰ ζυλάνια μόσῃ;
κόφτο τὸ πεύκο, Κόντε, κόφτο τὸ πεύκο, Ράλλη,
καὶ δὲν ἄς πᾶει γουρί.

(Μὰ κι’ ὁ Μπουφίδης ἔρχεται κοντὰ των μὲ λαχτάρα
καὶ μὰ καλῆν κιάρα,
ποῦναι τοῦ Κόντε πτόλος
καὶ πρῶτος πρῶτος φίλος,
κι’ ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος εἰς τὴν καλῆν Βουλή
τὸν ἔλεγε τοῦ κόμητος τὸν Μαρσιτοφελή.)

**Ὁ ἀκούφιδης ὁ πολὺς
εἰδος ἀπερστουφελής.**

Κατερίνα ἰγυλοταράτα,
περκὲ τὰκανα σαλάτα;
περκὲ τέτοιο ἔσσηνικό;

Δὲν βαρεῖ γιὰ μᾶς λαγοῦτο...
Κατερίνα, τεῖναι τοῦτο,
ποῦγις σ’ τὸν Κρητικὸ;

Μαῖορον πεύκου πέφτων φύλλα,
μ’ ἔμπρὸς καὶ πῶμα μου μαυρίλα,
σκότος γύρω μου βαθὸ.

Ποῖος τὴν συμφορὰ θ’ ἀκούσῃ
τοῦ Μπουφίδη μὲ τὸ μουσι,
καὶ δὲν θὰ σιγνηθῃ;

Ποῖος πῶσιους ποτὲ παιδιά,
πᾶς κι’ ἡ δική μου Λειθαδιά
τὴν Κρητικὸ θ’ ἀσπρίσῃ
κι’ ἔμενα θὰ μαυρίσῃ;

Ψηφίστε, τοὺς ἔλεγα καὶ τὸν μπαμπὰ τὸν λέοντα,
ψηφίστε καὶ τὸ παιδί τὸν σκόμο τοῦ τὸν Κρέοντα,
μὴ φάτε κρέας, βρὰ παιδιά, μὴ κρέατος κραιπάλη;
γιάτ’ εἶναι καὶ σαρκωστὴ τῆς Παναγίας μεγάλη.
Τοῦ κακού, δὲν μ’ ἀκούσανε γιὰ τοῦτους βράχαις πέρα...
κρέας ζητοῦν τὸν Κρέοντα, κρέας καὶ τοῦ πατέρα.

Καὶ τώρα χαίρε, Λειθαδιά μὲ τὰ παχιά λειθάδια,
ποῦ μαρῶσις τὸ μάτι μου,
χαίρε καὶ σὺ, Κορραῖτη μου,
μὲ τὰ πολλὰ κεπάδια.

Μαῖοριον καὶ τοὺς Κρέοντας
καὶ τοὺς μουστάτους λέοντας
τοὺς ὄπρ’ σοῦ παλαῖοντας
καὶ τώρα πάνε λέοντας
καὶ τὴν μαυρίλα κλαίοντας.

Τί τοὺς θέλατε τοὺς πεύκους... ἀλλ’ ἔλα, καὶ σὺ κορδόνι...
τέτοια φάλλον κι’ ἡ δρὸ στερούγγαις, κι’ ἡ παράστασις τελεχ-